

HOE REIS IK SOLO?

Tekst: Irene Herbers in samenwerking met tientallen soloreizigers
Grafische Vormgeving: Studio Lannoo
Opmaak: Grafisch Ontwerpbureau Het Dök, Peer De Maeyer
Foto cover: Pedro Maia Goncalves
Foto titelpagina: Twan Robbeson

© Uitgeverij Lannoo, Tiel 2014, www.lannoo.com
D/2014/45/183 NUR 500
ISBN 978 94 014 11523

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. De uitgever kan niet aansprakelijk worden gesteld voor eventuele fouten of de gevolgen ervan.

HOE REIS IK SOLO?

Irene Herbers
in samenwerking met
tientallen soloreizigers

LANNOO

Reiskoorts	11
Anders, intens, meer!	13
Vrij leven	13
Elf soloreizigers, elf verhalen	14
Column Rik op Reis: Wereldwijs	23
Alle begin is moeilijk	25
<i>Drie groentjes over de eerste keer</i>	
'De wereld is niet gevaarlijk'	31
<i>Een interview met een extreme soloreiziger. Linda Polman leeft voor het avontuur, voor het kloppen van haar hart. Ze vertrouwt op de goede afloop en strijkt met plezier neer in bananenrepublieken, brandhaarden en rebellegebieden.</i>	
Hoe solo ben je?	39
Alleen reizen is niet eenzaam	39
Hoe eenzaam ben je eigenlijk?	39
Bestaat het wel?	40
Natuurlijk voel je je soms alleen	
Acht anekdotes over eenzaam zijn op reis.	45
Ontdek de wereld, maar ook jezelf	51
Ga er maar eens lekker voor zitten	51
Moderne nomade trotseert de eenzaamheid	52

Column Rik op Reis: Ik wilde de wereld 53

Nooit alleen 55

De beste plekken en tips 55
Contact leggen op reis, tien tips 56

Waarheen? 59

Vier solotrotters over 'moeilijke' en 'gemakkelijke' bestemmingen. 59
De liefde voor India 61

Recupereren 67

Reizen is indrukwekkend. Neem de tijd om stil te staan.

Column Rik op Reis: Stilstaan 69

Op windkracht de wereld rond 73

Henk de Velde wil één zijn met de elementen en deze trotseren. Alleen op een boot, dat is het geluk van de Nederlandse solozeezeiler. Eind 2007 begon hij aan een neverending voyage. Tien vragen aan een reiziger die niet meer terug wil komen.

Soloslapen 77

Accommodatiewijzer voor solo's 77

Graadmeters 77
Slapen met wildvreemde kerels, drie anekdotes 81
Logiestips 83

'Spannend' slapen

Vijf avontuurlijke slaapplekken in Afrika

85

Seks voor solo's

In vrijheid vrijen

Liefde op reis, acht anekdotes

89

89

90

Column Rik op Reis: Liefde en eenzaamheid

97

Fout gekozen medereizigers.

Hoe dump je een menselijke vergissing? Zes anekdotes.

Dumptips

99

99

101

Leven op de toppen van je kunnen

Arita Baaijens zwierf twintig winters lang door de woestijn. Meestal alleen, soms met vrienden. Soms op de rug van een kameel, maar nog liever te voet. Haar obsessie voor de woestijn had meer om het lijf dan avonturier willen zijn. Ze wilde zichzelf testen, haar grenzen voelen. Maar ook verdwijnen: opgaan in de oneindige leegte en weten hoe je jezelf daar redt. Interview met een Nederlandse nomade.

107

Column Rik op Reis: Lekker vies!

115

Als vliegen op de stroop 117

Over de aandacht van mannen en marktkooplui 117

Stroop	117
Afpoeieren met een spel of lach	118
2 anekdotes	118

Fluiten, staren, roepen of sissen 121

Omgaan met lastige kerels	121
Zo houd je hinderlijke types op afstand	122
De seksindustrie	123
Vrouwelijk zelfbehoud: vijf anekdotes	123
Omgaan met staarlust	126

Alleen eten 129

Eten in je eentje is geen gruwel	129
Laat-het-je-smaken-tips	130

Bizarre ontmoetingen 133

Zeven anekdotes over opmerkelijke contacten met locals. Opmerkelijk vanwege de lol, de verwondering, de irritatie of een intens gedeeld verdriet.

No risk, no fun 141

De Belgische reisjournalist Marc Helsen is al op veel plaatsen geweest. Ruim honderd landen tijdens vijfendertig jaar reizen. Hij liep in zijn eentje door Noord-Alaska. Hij overleefde een mijneveld in Afghanistan en reed met een Enfield-motor door de Himalaya. Hij sprak met Nelson Mandela en Yasser Arafat en met vluchtelingen in Somalië. **Interview met een avonturier.**

Column Rik op Reis: Dom zijn is zo gek nog niet	147
--	-----

Rampspoed en onheil	149
Voorzorgsmaatregelen	
<i>Tips om veilig te reizen</i>	150
<i>Anekdote 'Zambiaanse treurliederen'</i>	151

Als vrouw alleen reizen in Saudi-Arabië	153
<i>Elsie reisde als vrouw alleen in Saudi-Arabië. De Vlaamse yogalerares vertrok naar het streng islamitische land om stiekem yogales te geven aan de Saudische jetset. Een interview.</i>	

Intuïtie als raadgever	157
<i>Angstaanjagende jumbo</i>	157
<i>Vijf anekdotes over reizen op je intuïtie</i>	158

Reizen en vervoer	165
<i>Het ultieme verplaatsen in beeld</i>	

Reizen met het openbaar vervoer	167
--	-----

Column Rik op Reis: Niet vreemd, maar raar	171
---	-----

Tien vragen aan bergbeklimster

Myra de Rooy

175

Bergpassen, wapperende gebedsvlaggen en pelgrimsoorden behoren tot het favoriete reislandschap van Myra de Rooy. De bergbeklimster en schrijfster is verslingerd aan Tibet, Nepal en Ladakh. In 1988 nam de sportieve Myra deel aan de eerste Nederlandse Vrouwenexpeditie naar de top van de Chamlang (7290 meter) in Nepal. Tien vragen aan een vrouw die graag vertoeft op hoogte.

Column Rik op Reis:

181

Travellin' light

Digitaal reizen

183

Moderne nomaden en flashbackers

183

Gratis wifi

183

Foto's en films

184

Slimme reisapps

184

Always look on the bright side

187

De mitsen en maren van de zonnige kant

187

Column Anders Reizen

195

Auteurs en fotoverantwoording

196

REISKOORTS

Jaren geleden stond mijn baan bij een communicatiebureau op de helling, een faillissement dreigde. Zo'n situatie biedt ook kansen. Ik maakte van de nood een deugd en besloot om alleen op reis te gaan.

Helemaal groen was ik niet. Er stonden al wat verre reizen op mijn naam, maar altijd met zijn tweeën. Onderweg kwamen we ook soloreizigers tegen en soms trokken we een tijdje samen op. Hun absolute onafhankelijkheid trok me. Ik wilde weten hoe dat voelde en vroeg me af of ik, een sociaal dier, het in mijn eentje zou redden. Ik besloot om drie maanden naar Mongolië en China te gaan, boekte de Trans-Mongolië-express en begon me te verheugen op mijn ontslag.

Twee weken voor vertrek kreeg ik last van koudwatervrees. Plotseling drong de ernst van het avontuur dat voor me lag tot me door. In mijn hoofd logeerde een schammerend stemmetje dat niet wilde stoppen. *Jij alleen op reis? Dat lukt nooit, je bent helemaal niet dapper. ALLEEN naar Mongolië. Ben je wel goed snik, daar doen ze nog aan aderlatingen. ALLEEN door China. Kind, schei uit, niemand begrijpt je daar! Alleen op reis, jij? 's Avonds voor het sla-pengaan trok in gedachten een legertje onguere types voorbij. Het stemmetje in mijn hoofd verzekerde mij almaar stelliger dat ik deze reis in zeven sloten tegelijk ging lopen. De moed zonk me in de schoenen. Ik kreeg honger naar aanstekelijk enthousiasme.*

Hoe is het om alleen te reizen? Wat maken solo's mee? Hoe trotseren zij de wereld? Ik speurde het web af naar verhalen, halleluja's en reistips die mijn verlamdende gedachten moesten omzetten in voorpret. Omdat ik amper informatie kon vinden (dit was in 2004),

verlegde ik mijn aandacht naar reisforums en stelde er wat vragen. Vreemd genoeg werd ik daar – afgezien van een enkel advies – vooral op de vingers getikt. Een kleine elite van 'bereisde' forumbezoekers (die daar dag en nacht leken te zitten) vond het zinvol mij de les te lezen. 'Jij vindt het spannend om alleen te reizen, waarom blijf je niet gewoon thuis?' zo stelden enkele reislustigen minachtend. Bij over het paard getilde backpackers had ik niks te zoeken. Maar ik was niet de enige met koudwatervrees, dat wist ik zeker. Als ik mijn soloreis zou overleven, dan wilde ik die anderen wél op weg helpen. Met een luchtig boek vol verleidelijke anekdotes over alleen reizen.

Voor je ligt de tweede druk van dat standvastige voornemen en ik krijg geregeld enthousiaste mails binnen van soloreizigers die door dit boek alleen zijn vertrokken. *Hoe reis ik solo?* is een boek voor en door alleenreizigers. Het staat vol smakelijke, bemoedigende en prikkelende anekdotes van meer dan veertig soloreizigers van allerlei leeftijden, uit Nederland en België. Openhartig doen wij verslag van een specifiek moment uit ons reisverleden. Alles wat met alleen reizen te maken heeft, komt voorbij. Samen dagen we de twijfelaars uit om het minstens één keer te proberen en de ervaren soloreizigers wacht een zee van herkenning. Wie dit leest is weg. Geniet! En voor daarna: GA!

Irene Herbers

ANDERS, INTENS, MEER!

Vrij leven

Niemand verwacht iets van je, wat een vrijheid. Wil je rechtsaf, dan ga je en kom je aardige lui tegen, dan reis je een tijdje samen. Steeds meer reisfanaten trekken er alleen op uit. Dat zijn niet alleen singles of einzelgangers, ook gezelligheidsdieren reizen graag alleen. Wat bezielt soloreizigers, zijn ze wel goed snik?

Backpackers, liefhebbers van stedentrips, sportievelingen, avonturiers... De soloreizigers onder hen roemen de vrijheid, de flexibiliteit en de onafhankelijkheid. Met niemand rekening houden, kunnen gaan en staan waar je wilt, dat is vrijheid. Iemand die alleen reist, heeft geen last van gezeur, geklaag, gedram of gemopper. Hij plukt de dag en beslist impulsief. Geen overleg, geen discussie, geen compromis. De enige die de solo een misstap kan verwijten, is hijzelf. En zeg nou eerlijk: blijf jij lang kwaad op jezelf?

Alleen reizen is een verslavende reistijl. Zelden heeft iemand spijt van solistische daden, veel van de twijfelaars en sceptici die de proef op de som nemen, gaan overstag. Al raakt niet iedereen verslingerd, opvallend veel soloreizigers vertrekken opnieuw alleen. Wie de voordelen van het alleen reizen eenmaal kent, is verwend. Nooit meer op treuzelaars wachten. Niemand die je opjaagt of juist belemmert. Sightseeing en foto's maken in je eigen zalige tempo. Pas je bed uit wanneer jij wilt en er is maar één toeristisch verlanglijstje dat je moet afwerken: dat van jezelf. Racen of blijven plakken? Zomaar wat aanklooiën of doelgericht op stap? Als solo beslis je dat allemaal zelf, je doet precies waar je zin in hebt. Als je alleen reist, hoef je geen water bij de wijn te doen. Niemand weerhoudt je van wilde plannen, zo doseer je jouw perfecte

mate van avontuur. En als het jou toch niet uitmaakt om onder de sterren te slapen, om te leven op bananen en koekjes, om koud te moeten douchen of om af te zien tijdens een trek, waarom nog luisteren naar protest?

Sologlobetrotters ontmoeten ook meer mensen: andere reizigers, de lokale bevolking. Alleen leg je contacten die je met zijn tweeën nooit zou maken, want dat je je alleen meer openstelt, merken anderen op. Een solo die openstaat voor gezelschap is daardoor zelden eenzaam. Ja, eenzaamheid komt voor, en niemand kijkt ernaar uit, maar die bui van zelfbeklag trekt vanzelf weer over.

Dat alleen reizen veel gevaarlijker zou zijn, doen we graag af als nonsens. Alleen ben je kwetsbaarder, dat zeker, maar risico's kun je mijden. Elke reis is precies zo netelig als je hem zelf maakt. Wandel jij 's nachts door het park, en doe je dat thuis ook? En verder moet de solo alleen sjouwen, alleen eten, alles zelf oplossen, regelen en organiseren en je kunt niks delen: ook die schitterende zonsopgang niet. Toch blijkt ook dit soort obstakels overkomelijk. Veel fervente solo's die met loden schoenen vertrokken, bekennen achteraf dat de mitsen en maren erger leken dan ze waren. De keerzijde blijkt onderweg reuze mee te vallen en wat is een leven zonder enig avontuur of risico nou helemaal?

Anders, intens, meer

Alleen reizen is werkelijk anders dan met zijn tweeën of in een groep. De soloreiziger beleeft anders, intens, meer. Hij kijkt zonder afleiding en treedt de wereld met open vizier tegemoet. De toppen zijn extreem, maar de dalen ook. Alles wat je meemaakt, komt harder binnen en dat is soms heftig. Om alleen te kunnen vertrekken moet je daarom wel tegen spanning kunnen en van jezelf en intense belevingen houden. Mensen die graag in hun eentje reizen, schrikken niet van 'anders', ze juichen verrassende ontmoetingen en onverwachte wendingen in het reischema toe. Zo denken en handelen opent een nieuwe wereld, daarin zijn vrijheid en onafhankelijkheid troef. Echt, het is zonde om thuis te blijven als er niemand met je mee kan. Of waarom zou je kiezen voor een groepsreis als dat iets is dat helemaal niet bij je past? Natuurlijk is niet iedereen in staat om langdurig alleen te reizen, maar als je zelfs maar vaag vermoedt dat je het kunt en je daagt jezelf graag uit, dan is het iets voor jou. Alleen reizen is niet beter of meer dan samen reizen, het is iets compleet anders. Bovendien kun je het ook prima afwisselen: de ene keer reis je samen, de andere keer alleen. Je kiest en je gaat en dat is misschien wel het allermooiste voordeel van alleen reizen: voortaan heb je niemand meer nodig om te vertrekken. Je doet gewoon de deur dicht en gaat...

Ruimte zat! Luieren in Mongolië waar slechts 2 inwoners per vierkante kilometer wonen.

ELF SOLOREIZIGERS, ELF VERHALEN

Veel reizigers komen pas op de gedachte om alleen te vertrekken als zich een droombestemming en een tijdstip aandient waarop niemand anders kan of wil. Maar waarom wachten op het lot als je elke dag vrij kunt zijn? Het enige wat je nodig hebt om alleen te vertrekken, zijn tijd, zin en geld. Een grote groep reislustigen heeft het rijk der soloreizen lang geleden al ontdekt. Zij voelen zich bevoorrecht en vrij nu ze hun lust naar avontuur op elk moment kunnen stillen. Elf reizigers vertellen over het vrije gevoel onderweg. Waarom? Nou, daarom!

Guantanamo?

Carol Lyndon

Vanaf een bankje op de Malecón, de beroemde boulevard van Havana, keek de Amerikaanse Carol Lyndon naar het typisch Cubaanse verkeer. Auto's toeterden, mensen zwaaiden. Kinderen, bouwvakkers, oude dametjes in portieken, iedereen lachte haar al twee dagen goedkeurend toe en gaf aardige complimentjes. Carol voelde zich welkom en was blij dat ze eindelijk in Cuba was. 'Ssssst!' Ineens werd er op hoge toon naar haar gesist.

Carol: “Ssssssst!” hoorde ik opnieuw. Ik keek zoekend om me heen. “Ssssssssst! Pas op!” waarschuwde iemand. De opmerking bleek afkomstig te zijn van een toerist, een paar meter verderop. “Je lacht te veel, daar komt narigheid van”, waarschuwde hij beschermend. Nog voor ik antwoord kon geven, kwam er een oude man op me af met een gitaar die al een leven achter de rug leek te hebben. Hij groette me en ging naast me zitten. Enkele minuten gingen voorbij, we keken zwijgend naar het drukke verkeer. Toen ik hem toelachte, schonk de vriendelijke grijsaard me een tandeloze lach terug. “*Guantanamera?*” Hij noemde het wereldberoemde lied en wees op zijn gitaar. “Sí”, antwoordde ik gretig, in mijn enige Spaans. De man zette in en begon te zingen, ik deed mee. We zongen samen op de Malecón, steeds harder. Auto’s toeterden en mensen zwaaiden. Breedlachend zwaaiden we terug.’

hebben waarmee hij mij een geweldige dienst kan bewijzen. En warempel, een halfuur later veert de politiemans plots overeind en begint als een dolle te zwaaien. De bus die het voorwerp is van zijn enthousiasme scheurt voorbij. Ik kan een lach niet onderdrukken en om de man niet te beledigen, tuur ik naar de grond. Als ik opkijk, zit hij plots vurig en vastberaden op z’n brommer, een wallarooe-achtig vehikel. Ik twijfel ernstig aan de capaciteiten van zijn tweewieler, maar spring zonder veel nadenken achterop. Al na 100 meter heb ik door dat het ons op dit ding – dat niet harder gaat dan 80 kilometer per uur – nooit zal lukken om de bus in te halen. En inderdaad: de bus verandert al snel in een stipje aan de horizon. Tien minuten en een U-bocht later zit ik weer in de berm. Telkens als ik bedenken wat me zojuist is overkomen, proest ik het uit. De vrijheid om ultra-impulsief alles op zijn beloop te laten zonder overleg, eindeloos gepraat of compromis. Dat is voor mij de essentie van alleen reizen.’

Ultra-impulsief beslissen

Dieter Homburg

Alles op zijn beloop kunnen laten en ultra-impulsief beslissen. Dieter Homburg uit Antwerpen ziet dat als de charme van zijn reizen alleen. Wat hij bedoelt?

Een willekeurige berm in Thailand. Dieter zwaait als een bezetene naar elke bus die voorbijkomt. Het is de enige manier om er weg te komen. Of toch niet?

Dieter: ‘Dat ik alleen op de juiste bus kan raken door die heftig zwaaiend tegen te houden, dat is op zich niet zo’n drama. Dat ik het Thaise gekrabbel, oftewel de bestemming op de voorruit, niet kan lezen, is ernstiger: ik zwaai me te pletter. Hoog tijd dus om hulp in te roepen. Naast me zit een politie-man die duidelijk niets te doen heeft. Ik spreek hem aan. Tien minuten en stevig wat handen- en voetenwerk later denk ik hem precies duidelijk gemaakt te

‘For sweet memories, play loud’

Irene Herbers

Na zeven maanden bussen en treinen in Azië besluit Irene om met een tijdelijke reisgezel in Australië een twintigstehands auto te kopen. Zo’n bak die de reislust opwekt. Zo’n reisduivel met gordijntjes, een gevulde koelbox, wat gereedschap en slaapzakken achterin.

Een doodzieke Marc heeft zich naar zijn werk gesleept met het enige treintje (Nepal heeft maar 6 km spoor) dat het land kent. In het dorp Janakpur waar geen sterveling komt, was hij een bezienswaardigheid. En zijn camera ook.

laten. En het is stil, godzijdank. Aan het einde van de trip vraagt ze of ik haar een lift kan geven als ik met mijn busje richting Christchurch rijd: 'Wel zo gezellig!' Volgens mij zit ik in Banana Split. Met het excuus dat ik eerst rustig in mijn bus wil bijkomen en nog niet weet wanneer ik vertrek, maak ik mezelf uit de voeten.

Rianne Dasselaar,
schrijfster-journaliste, Zweden

De Kamasutra en yoga

Marc van Vuren

'Yoga, reiki, multimediameditatie, you name it, jongen, alles hebben ze daar! Vette tantratrance, recht uit de bergen, daar kan geen rode libanon tegenop! Terug naar de basis? Laat dat maar aan die yogajongens over.' J. was al vanaf Hardiwar (India) bezig om me te overtuigen van 'het nut van Rishikesh'. 'Je moet de shimla-variant proberen, dat is top. Geen urenlange praat sessies meer, maar meteen, wham, groepsjanken met een shadust.' Toen de trein even op een ziel-

loos station stopte, hapte J. naar adem. Tegen beter weten in vroeg ik J. hoe hij de treinreis vond: 'Geef mij de bus maar, veel sneller. Wat jij?' Geschrokken veerde ik op. J. had me zojuist zijn eerste vraag gesteld sinds het begin van ons gesprek. Ik wilde hem overladen met mijn feitenkennis over treinen. Ik wilde hem toeblaffen dat ik machinist wilde zijn, dat ik geregeld expres te ver meerrijd. Ik wilde mijn liefde voor het spoor bij J. in zijn krisjna-kop slaan. Weet je wel dat ik de tweemaandelijksse *Thomas Cook Timetable* als een harddrug tot mijn neem! Ik wilde...

J. onderbrak mijn gedachten. 'En dan die wc, goor man. Als je ze al kunt vinden in de tweede klasse!' Met tegenzin moest ik toegeven dat hij hier een puntje had. Onze trein kwam nors tot leven en door de schok kwam J. met een maximaal fysieke gêne op mijn schoot terecht. Hij zag er zichtbaar ongemakkelijk uit. Dit was zijn startschot om over 'zijn vrouwtje' te beginnen want J. wilde de *Kamasutra New Style* bestuderen. Zinnen als: 'Ze kreunt als een oude stoomboot' kwamen ongevraagd tot mij en een lokaal gezin met twee pubers

die ongemakkelijk op hun bankje heen en weer schoven. 'Jongen, tantristisch klaarkomen, weet je wel?' De vader van het gezin was inmiddels met trillende vingers zijn *Mumbai Times* ondersteboven gaan lezen. Moeder probeerde met haar blote handen een arm appeltje tot op het klokhuis af te schillen.

Tegen de tijd dat we Rishikesh binnengleden, kende ik alle specialiteiten van de vriendin van J. De trein gooide zijn deuren open. Snel gooide ik mijn rugzak op mijn rug, keek nog een keer vol medelijden naar de familie en sprong het perron op. 'Take care!', loog ik in zijn moedertaal tegen J., die nog bezig was om zijn spullen te verzamelen. 'Wait, where are you staying?', riep zijn hoofd door de trein. 'Ehhh, de Yoga-Inn?' – 'Me too!', juichte J. 'We could share a room!' Neeeeeee...

Marc van Vuren,
reisfotograaf, Breda

Heel veel alcohol

Anne Mol

Met een gaar hoofd en een kater waar je u tegen zegt, loop ik in het hostel de trap af. Ontbijt wordt maar geserveerd tot 11.00 uur dus ik heb mezelf uit bed gesleept. Beneden word ik op mijn wang gezoend met een 'good morning'. Sjee, wat is dit? Ik loop snel door en pijnig ondertussen mijn hersens: wat heb ik gisteravond gedaan? Langzaam vormen zich beelden in mijn hoofd. Ik en Shelly, mijn Israëlische reisgenootje, twee Israëlische jongens, een bar, alcohol, heel veel alcohol ... en een zoen. Was hij zo leuk? Gisteravond wel. Later die dag besluit ik te vertrekken. Alleen. Totdat op het busstation blijkt dat de jongen in kwestie dezelfde bus heeft geboekt. Zonder pardon komt hij naast me zitten en legt zijn hand op mijn been: 'This is gonna be a long trip, but we have got so much to tell each other.' We praten veel. Ik ken bijna zijn hele levensverhaal. Ik kijk af en toe uit het raampje en vraag me af hoe ik hierin

DUMPTIPS

Durf nee te zeggen: 'Ik wil alleen verder. Doeg!' Volg desnoods een assertiviteitstraining.

Probeer dat eerst. Als dat niet werkt, handel dan als volgt:

- Pak op een onbewaakt moment je spullen en ren hard weg.
- Blijf vaag over eigen reisplannen, denk na voordat je iets belooft of zegt.
- Informeer naar de ander zijn plannen, die van jou wijken compleet af.
- Maak duidelijk dat je echt heel graag op jezelf bent.
- Was jezelf niet meer.
- Bij het instappen ben je de laatste: zet het op een lopen.
- Smeed je plannen in het geheim, spreek ze alleen uit als het echt klikt.
- Rol met je ogen en sla wartaal uit.
- Wees blond.
- Zeg dat je je moeder mist, dat schrikt af.

verzeild ben geraakt. Aangekomen in het noorden van Argentinië brengen we een paar dagen samen door. En we hebben lol. Maar ik word beschouwd als zijn vriendinnetje, ook al heb ik bij aankomst gezegd dat hij me niet meer mag zoenen of aanraken. De jongen negeert alle hints, alle tekenen, mijn houding tegenover hem. Zijn continue aanwezigheid begint op mijn zenuwen te werken, geeft me de kriebels en zorgt voor uitbarstingen waar ik zelf van schrik. Uiteindelijk vertel ik hem dat ik een bus ga boeken en dat ik ALLEEN ga. Dit klinkt zoveel gemakkelijker dan het in werkelijkheid is. 'It's not you, but I'm travelling on my own and sometimes I need to be on my own.' Cliché, maar het enige wat werkt.

Anne Mol,
yogadocente en psychologe, Amsterdam

Afspraak is afspraak.

Toch?

Tim van 't Hul

Toen hij zag op welke pagina ik mijn reisgids had opengeslagen, sprak hij me aan: Andy wilde ook naar die tempel. Het klikte, en zo ontstond een onuitgesproken bondgenootschap. Een zoektocht naar een verloren tempel is immers het soort avontuur waarvoor je reist, toch? Onze queeste duurde uiteindelijk zo'n 25 minuten.

Andy was als reiziger iets meer ervaren dan ik en nam al snel de leiding. Vond ik dat eerst nog wel gemakkelijk, gaandeweg werd het steeds irritanter. Na een paar uur samen bleken we ook door onze gespreksonderwerpen heen en vielen er steeds ongemakkelijke stiltes. Na het avondeten beweerde ik dus ergens heen te moeten en schudde hem hartelijk de hand. Ik had genoten van onze tijd samen, maar die was nu voorbij. Andy zou dat vast ook zo zien. Toen hij voorstelde om elkaar de volgende dag opnieuw te ontmoeten, stond ik met mijn mond vol tanden. Het zweet brak me uit. Voor ik kon

ingrijpen, hoorde ik mezelf instemmen en een nieuwe afspraak maken. En afspraak is afspraak. Toch?

Tot vijf minuten voor de afgesproken tijd hield ik mezelf nog voor dat ik zou gaan. En nog weken nadat ik dat niet deed, werkte ik in mijn achterhoofd aan een goede smoes voor het geval ik Andy toevallig weer tegen het lijf zou lopen. Ik ben een slecht, slecht mens...

Tim van 't Hul,
freelancejournalist, Deventer

Een aardige meid

Sacha Kester

Bij het ontbijt had ik al spijt. Gisteravond, na aankomst op de luchthaven, had ik aangeboden om een kamer te delen. Sally Ann was een aardige meid. Maar helaas had ik haar in de paar uur dat we samen waren nog niet op enig optimisme kunnen betrappen. Ik wilde naar buiten, om aan mijn eerste dag in India te beginnen, terwijl zij maar door bleef zeuren over het ongemak en de gevaren die op de loer lagen. Het was te warm. De verkeerde tijd van het jaar. We zouden vast opgelicht worden. En, God verhoede het, ziek worden van het eten.

Ik vind je bij nader inzien niet zulk leuk gezelschap, hoe zeg je dat? Dus hoopte ik maar dat Sally Ann haar eigen plan wilde trekken en na het ontbijt alleen op pad zou gaan. Het liep heel anders.

Ik wilde met de bus naar Manali reizen en toen Sally Ann voorstelde om dat samen te doen, hoorde ik mezelf daarmee instemmen. Ik kon mijn tong wel afbijten. Vlak voor vertrek besloot ik nog een hapje te eten en Sally Ann, die me de hele dag klagend had achtervolgd, liep met me mee. Ze keek rond in het restaurant, haalde haar neus op en besloot zelf over te slaan. 'Dit is veel te smerig', piepte ze misprijzend. Dat zal best, dacht ik, maar dit is India. Wat verwacht je, een sterrenrestaurant? Een paar uur later, toen ik over Sally Ann heen moest buigen om uit het busraampje te braken, moest ik haar toch gelijk geven. De rit werd een nachtmerrie, zowel voor mij als voor haar. En toen ik na dertien lange uren volledig was leeggelopen, was het onmogelijk om mezelf in een riksja te hijsen om te zoeken naar een goedkoop hotel. 'Blijf hier maar liggen, ik zoek wel een kamer en kom je daarna halen', zo stelde Sally Ann vriendelijk voor. Ik viel dankbaar over mijn rugzak, sloot mijn ogen en viel in een diepe slaap.

Een paar uur later werd ik wakker geschud. Geen Sally Ann, maar een bezorgd Tibetaans gezicht boog zich over me heen en hielp me in een taxi. Aanvankelijk sputterde ik tegen, want mijn vriendin zou me komen halen en zij zou zich doodschrikken als ik er niet meer zou zijn. Maar de jongen hield aan. Hij stond erop dat ik meeding naar het hotel van zijn ouders. Even dacht ik nog dat Sally Ann daar ook sliep en de jongen had gestuurd. Dat bleek niet het geval: mijn reisgenote was haar eigen weg gegaan.

Sacha Kester,
journaliste, Amsterdam

Een regelrechte obsessie

Tyron Van Hee

Fred heeft last van obstipatie. Hij kan al vijf dagen niet meer. Wat hij niet kan met zijn kont, compenseert hij

met zijn mond. Fred praat over elke gewaarwording in zijn darmen en wil van iedereen weten hoe vaak per dag of per week.

We zitten twee weken lang met kano's in de Canadese wildernis en nee, dit is niet het onderwerp waarover ik dagenlang wil discussiëren. Om de een of andere reden heeft Fred het in zijn hoofd gehaald dat er een stop in zijn achterste zit, iets dat zich laat vergelijken met een kurk op een fles wijn. Hij wil niet meer eten, hij wil niet meer roeien en eigenlijk wil hij niet meer verder. Hij wil alleen een dokter. De stop is een regelrechte obsessie. Twee keer per dag verdwijnt hij met het toilet-papier in het bos. De pogingen leveren niets dan frustratie op. De zuchten van ergernis klinken steeds luider, telkens wanneer hij weer nee schuddend tussen het gebladerte vandaan komt. We roeien verder over meren, overwinnen stroomversnellingen en dragen kano's en bagage kilometers door de bossen, terwijl Fred afwezig zijn buik masseert en melancholisch over dikke drollen praat. We zijn twee dagen verwijderd van de dichtstbijzijnde rancherpost en verleggen onze route om er langs te gaan. Beslissen om samen te reizen, is een beetje als trouwen in het klein. Je doet het in goede en kwade dagen, in ziekte en gezondheid – en je laat geen man achter. Ook al geef je hem soms liever een rotschop voor zijn verstopte kont.

Tyron Van Hee,
bedrijfsleider, Gent

WIE IS...

Arita Baaijens?

Twintig jaar geleden gaf biologe Arita Baaijens haar baan op, om met een kleine karavaan te verdwijnen in de woestijn. Zo werd ze woestijnreizigster en schrijfster. Elke winter opnieuw vertrok de 'luxe' nomade naar de Egyptische of Sudanese woestijen.

Levensvragen brachten Arita naar de woestijn. Inmiddels kent ze alle geheimen en de kracht van het meedogenloze mystieke land. Daarmee is de verwondering weg: het ultieme verlangen is uitgeleefd. Het heilige moeten (lees: afzien) is weg, maar de liefde is gebleven. *Desert Songs*, het allerlaatste woestijnboek, is een liefdesverklaring en afronding van twintig jaar bezieling.

Het is tijd voor een andere plek. Arita wil even geen islam meer, geen zand, geen Arabieren. Zij wil een nieuwe uitdaging en opnieuw zenuwachtig zijn. Haar nieuwe liefde is Siberië. De volgende vijf tot tien jaar is zij daar te vinden. Met een paard, een kameel, of misschien wel rendieren. Arita Baaijens begint als het ware een nieuw leven.

Arita's boeken

- *The Modern Explorers* (2013)
- *Desert Songs* (voorjaar 2008)
- *Woestijnnomaden* (2005)
- *Oase Farafra* (1998)
- *Een regen van eeuwig vuur* (1993)

Zie ook: www.aritabaaijens.nl

